

I den forbindelse er det naturligvis også vigtigt, at vi er meget stærkt opmærksom på misbrug af reglerne. Den indsats, vi lavede sidste sommer over for asylhackerne, havde jo det klare mål at gøre op med skæv brug af reglerne. På samme måde, som når vi bliver præsenteret for, at der er plattenslagere, skal vi selvfølgelig forsøge at analysere, om det er reglerne, der er noget i vejen med, eller om der er tale om et egentligt lovbrud.

Derfor er det vigtigt, at vi hele tiden fastholder perspektivet om, at alle typer asylsager bør have den kortest tænkelige, men også forsvarlige behandling. Det er vigtigt, at vi ikke sjusker med retsgarantierne. Det er vigtigt, at en asylsag får den behandling, den skal have, men det har jo vist sig efter det, vi allerede har nået med de åbenbart grundløse sager, at der også med de almindelige sager vil være et meget stort potentiale til at få nogle kortere tider.

Vores målsætning er, at vi skal ned på halvdelen af den sagsbehandlingstid på 2 år, der har været tale om. Det vil formentlig først for alvor vise sig i løbet af et års tid, men jeg har også forventninger om, at det lovforslag, som fremsættes i Folketinget i dag, og som er sidste runde i en serie opstramninger, der har fundet sted inden for de seneste 2 år, yderligere vil være med til at give os større sikkerhed i behandlingen af sagerne på dette vanskelige område.

Det vil bl.a. dreje sig om, at der i fremtiden skal tages fingeraftryk af asylansøgere. Der er nogle, der synes, at det er et voldsomt indgreb i den personlige frihed. Det synes jeg ikke det er. Der er tale om, at vi her sikrer os en identifikation af den enkelte eller i hvert fald en identifikationsmulighed, som ikke er til at løbe fra. Det er vigtigt også for at sikre den fortsatte folkelige forståelse på dette område, at vi søger for, at misbrugsmuligheder bliver stoppet, så snart vi får øje på dem. Derfor vil vi i fremtiden, når folk melder sig som asylansøgere her i landet, sige til dem, at de skal afgive deres fingeraftryk, og det bliver så nu engang det, der kommer til at starte en asylsag.

Det betyder også, at de, som ikke er spor, lad mig kalde det flossede i kanten, uden videre bare kan gøre det. Der er ingen tvivl om, at vi i praksis kommer til at opleve, at vi på baggrund af den regel vil få færre, der søger asyl i Danmark under forskellige identiteter, men først og fremmest vil vi få et mægtigt godt redskab til at forhindre, at man søger asyl i flere forskellige lande på samme tid og igen måske endda under forskellige identiteter.

I forbindelse med det næste principielle spørgsmål, som jeg tror det er vigtigt vi forholder os til, har vi i den offentlige debat på det seneste fået en række tilkendegivelser af, at den form for integration, der tilbydes, er for passiviserende, at den tager initiativet fra folk.

Jeg tror nu nok, det er lidt af en forenkling, men jeg synes bestemt, det er vigtigt, at vi diskuterer med hinanden, om den enkeltes ressourcer i integrationsfasen bliver brugt godt nok.

Det er klart, at vi har nogle dilemmaer her. Det er vel reelt et spørgsmål, om det er for vanskeligt for os at få det, som jeg vil kalde et fintmasket velfærdssamfund, til at gå op i en højere enhed med de former for tankevirksomhed, men også traditioner, som folk har, der kommer fra samfund, hvor det er survival of the fittest-princippet, som er styrende.

Det dilemma bliver vi nødt til at forholde os til, og derfor forestiller jeg mig også, at vi i fremtidens integrationspolitik vil komme til at gøre flere forsøg, at vi, både når det gælder undervisning, når det gælder bosætning, og når det gælder arbejde og forskellige former for træningsprogrammer, simpelt hen i lidt højere grad skal afprøve rammerne og naturligvis også, hvis det viser sig, at det ikke fungerer perfekt, være villige til at ændre på det.

I den forbindelse har vi her på det seneste ført forhandlinger med Dansk Flygtningehjælp og Kommunernes Landsforening. Vi er enige om, at kommunerne, hvis de selv ønsker det – jeg understreger, hvis de selv ønsker det – skal have mulighed for at overtage integrationen af flygtninge allerede fra den første dag. Der vil uden tvivl vise sig et mønster, ifølge hvilket større kommuner – eller i hvert fald nogle af dem – der i forvejen har arbejdet meget med flygtninge, vil være interesseret i at overtage opgaven, mens små kommuner fortsat vil være aldeles godt tilfredse med det meget dygtige arbejde, som Flygtningehjælpen har gjort i en længere årrække på dette felt.

Når kommunerne kommer mere ind i billedet, vil vi derfor sikkert også komme til at opleve en lidt større forskellighed i den måde, man griber det an på. Den forskellighed synes jeg vi skal være villige til at tage og måske også ligefrem betragte som en fordel forstået på den måde, at man måske så i højere grad kan bruge præcis det potentiale, der er i lokalområdet, til at få det bedst mulige ud af både jobmuligheder, undervisningsmuligheder, og hvad der ellers er.